

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Antonij Maioragij|| Orationes|| Et Praefa-||tiones

Majoragio, Marcantonio

Monasterii VWestphal., 1599

VD16 ZV 10313

XXIV. De Arte Poëtica.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68843)

ORATIO XXIV. SII

de Oratore ad Q. Fratrem, qui totam dicendi viam & rationem, & elegantissimè & copiosissimè patefaciunt, interpretabimur: ut vno eodemq; tempore & Poeticam mellam, & Oratoriam dulcedinem non tantum degustare, sed etiam haurire pleno ore valeatis.

DE ARTE POETICA.

ORATIO XXIV.

SI quis est vestrum, Viri Mediolanenses, qui fortè censeat, aut me, cuius ingenium est per exiguum, aut quenquam alium, qui maiore quadam orationis vbertate copiaq; scateat, quanta sit Artis Poëticæ præstantia, dicendo satis commodè explicare posse: is certè aut sanctissimas musarum fores nunquam penetrasse, aut eloquentia plus facultatis atque virium, quam ipsa veritas concedat, attribuere meritò iudicandus est. Quis enim totius humanæ vitæ magistram, benè beateq; viuendi speculum, veritatis imaginem, omnis denique sapientiæ fontem merita laude prosequatur? Ac mihi quidem, Auditores, quam

quamuis impellente nemine, mea vnus sponte tantum, huius Artis ornanda, publiceque docenda prudentiam susceperim: tamen cum in mentem venit, quae sit eius maiestas, quae amplitudo, quae dignitas, vt vulturum Arti Rhetoricae, quam tres annos superiores proximis ex hoc loco docuimus, verum etiam ceteris omnibus artibus & scientijs antecellat: profecto videri humeris meis nimis magnum onus imposuisse, quod vix me ferre posse intelligo, nisi vestrum istud incredibile audiendi studium, & humanitas erga me singulari illud aliqua ex parte subleuet. Est enim ab ingenio Poeta verissime dictum:

Ouid 4. de
Ponto
Eleg. 2.

Excitat auditor studium: laudat aequa virtus
Crescit: & immensum gloria calcare habet.
vt nihil omnino reperiat, quod magis dicentem a
docentem adiuuare soleat, quam audientium laus,
& approbatio. Quare si quis fortasse Deus vestras ad
alijs rebus omnibus mentes auerterit, & ad me diu-
genter audiendum inclinauerit: quamuis plene, per-
fecteque, (quod nullo modo fieri potest) Poeticam artem
exornare minimè valeam: tamen illud efficiam pro-
fecto, vt intelligatis, nullum hac Arte bonum vnquam
optabilius, nullum praestantius, neque datum esse mor-
tali generi Deorum concessu atque munere, neque
stea datum iri. Principio satis constat, id esse veris-
simum, quod sapientissimi quique viri semper consueverunt.
Nihil esse in homine, sagaci ac bona mente melius. Si-
giturentem, quae pars est hominis praestantissima, magis
perfectiorem & diuinorem ab Arte Poetica, quam
ab vlla alia disciplina, fieri solere docuerimus: neminem
dubium

dubium esse poterit, quin hæc ars omnium excellentissima sit, ac maximè diuina. Quid est autem, quod magis mentem nostram perficiat, quam rerum diuinarum atq; humanarum cognitio? quæ licet multis nominibus appelletur, tamen grauissimo nomine Sapiencia dicitur: quam eandem Poeticam & Philosophiam eruditissimi viri nominarunt. Maximus enim Tyrius, auctor grauissimus, eleganti oratione probat, Sapienciam & Poeticam rem quidem esse nomine duplicem, sed natura simplicem, minimeq; re ipsa differentem. Quod si quis est, (inquit) qui Poeticam à Sapiencia differre putet: idem est, ac si quis existimet, diem aliud esse, quam Solis lucem terras illustrantem, aut cursum Solis supra terram aliud esse, quam diem opinaretur. Hoc idem vir doctissimus Strabo, contra Eratostenem scribens, qui flagitiosè ausus fuerat, Poeticam nihil aliud esse, dicere, quam anile deliramentum, multis rationibus & argumentis affirmat. Antiqui verò (inquit) primam quandam Philosophiam esse Poeticam affirmarunt, quæ nos ab ineunte ætate ad honestas viuendi rationes adducit; quæ bonis moribus instruit, quæ motus animi turbidos placat, ac regit; quæ res gerendas summa cum iucunditate præcipit. Quin veteres, illi prudentissimi viri, solos Poetas sapientes esse crediderunt: quocirca Græcorum ciuitates ab initio liberos suos Poeticam in primis doceri voluerunt: non tantum quia maximam animis afferre voluptatem solet, quàm vt ab ea casti animi moduratione vti discerent. Nã Poeta, vt sunt, ita etiam se morum magistros, & emendatores esse profitentur. Quæ in sententia non

modo Pythagorici omnes, sed etiam Aristoxenus Musicus fuit. Et Homerus ipse Poetas appellat τῶν ἀποεικασμένων, quod intemperantes homines ad temperantiam dederere solent: qualis ille Poëta fuit, quem rex regem Agamemnon, cum ad Troianum bellum proficisceretur, uxori suæ Clytemnestra custodem apposuit. Neq̄, sicut Aegisthus, adulter improbissimus, decipere Clytemnestram potuit, priusquam (ut ait idem Homerus)

Odyss. 3.

Δὴ τότε

τὸν μὲν ἀ-

οιδὸν ἄγων

ἔς νῆον

ἐρήμνην.

Lib. 1.

Epist. 2.

Abductum Vatem deserto in littore liquit:

Ipsam deinde alacrem proprias perduxit in aedes.

Longè enim melius Poëta, quàm vlli Philosophi honestè viuendi viam ac rationem, & morum præcepta diderunt. Quod ad Lollium scribens Horatius sic attestatur.

Troiani belli scriptorem, maxime Lolli,

Dum tu declamas Romæ, Præneste relegi.

Qui, quid sit pulchrū, quid turpe, quid vtile, quid nō,

Pleniùs ac melius Chrysippo, & Crantore dicit.

De Poëtica

Quòd autem Poëtica sit eadem, qua Sapientia seu Philosophia, innuit etiam Aristoteles, qui doctissimos & elegantissimos Platonis Dialogos, in quibus maxima quæq̄ res, & diuina, & humana tractantur, inter Poëmata connumerat: quod idem etiam Maximus Tyrus facit. Neq̄ tantum de vitæ & moribus Poëta philosophantur: sed etiam res occultas, atq̄ ab ipsa natura uolutas scrutantur & explicant: quod satù ostendit

Aen. 1.

in finè.

Iopas ille Virgilianus: qui in conuiuio Didonis, arripit cithara,

canit errantem Lunam, Solisq̄ labores:

Vnde hominū gen⁹, & pecudes, vnde imber & ignes.

Adu.

Arcturum, pluuiasq; Hyadas, geminosq; Triones:
 Quid tantum Oceano properent se tingere Soles
 Hyberni, vel qua tardis mora noctibus obster.

Qua cum ita sint: quis dubitet, omnem mentis atq; ani-
 mi nostri perfectionem à Poëtica manare? cum ab ea
 rerum omnium, & diuinarum & humanarum, cogni-
 tio scientiaq; proficiscatur. Quid, illud quanti tandem
 aestimandum est, Poeta, qui primi virtute & consilio
 praestanti extiterunt, perspecto genere humana docili-
 tatis (vt Orator ait) atque ingenij, dissipatos homines
 vnum in locum congregarunt, eosq; ex feritate illa,
 qua prius vtebatur, ad iusticiam atq; mansuetudinem
 traduxerunt: tum res communem vtilitatem conti-
 nentes, quas publicas appellamus; tum conuenticula
 hominum, quae postea ciuitates nominatae sunt, tum
 domicilia cõiuncta, quas vrbes dicimus, inuento & di-
 uino & humano iure, mœnibus sepserunt? Quod etiam
 Horatius ita cecinit.

Cic. pro F.
 Sestio.

In Arte
 Poët.

fuit hæc sapientia quondam,
 Publica priuatis secernere, sacra prophanis;
 Concubitu prohibere vago; dare iura maritis.
 Oppida moliri; leges incidere ligno.
 Sic honor, & nomen diuinis Vatibus, atque
 Carminibus venit.

Quod igitur M. Cicero primo de inuentione tribuit E-
 loquentia, quinto verò Tusculanarum ad Philosophiã
 transfert, id sine vlla dubitatione, Poëtica, proprium
 est, quæ omnium laudatarum artium parens, & pro-
 creatrix semper fuit. Quare longè verius de Poëtica,
 quam de Philosophia, quæ Poëtica quasi quadã filia est,

Kk 2 idem

idem poterat ita M. Tullius exclamare: O vita Poëtica dux, O virtutis indagatrix, expultrixq; virtutum. quid non modo nos, sed omnino vita hominum sine te esse potuisset? Tu vrbes peperisti: tu dissipatos homines in societatem vitæ conuocasti: tu eos inter se primò domicilijs, deinde coniugijs, tum literarum & vocum communicatione vinxisti: tu inuentrix legum, tu magistratrix & disciplina fuisti. Hanc verò tantam laudem communis eruditorum consensus Orpheo, diuino Poëta tribuit, de quo ita Virgilius:

Epigram 7 Sed placidis hominum dictis fera corda mitigasti

Doctaq; vitam voce temperauit:

Iusticiam docuit: cætu quoq; congregauit vno.

Moresq; agrestes expoluit Orpheus.

Et quoniam Antiquitas rebus præclaris maiestatem quandã afferre solet: Tandem enim præstantiora quib; iudicantur, quantò antiquiora esse creduntur: videmus, quæ Poëtica fuerit origo: Sic enim facile quibus intelligere poterit id, quod volumus: Nullum esse Scriptorum genus Poëtis aut antiquius, aut diuinius. Marcus quidẽ Cicero primo Tusculanarum ait: Apud Græcos antiquissimum è doctis genus fuisse Poëtarum: si quidem (inquit) Homerus fuit & Hesiodus ante Romanam conditam; Archilochus regnante Romulo. Sed tamen non satis his verbis Cicero, quod nos querimus, explicat. Illud quidem certè satis constat, multò aut fuisse Poëticam, quàm Oratio soluta reperta fuerit; quod Eustathius in Homerica Iliade, & primo Geographia Strabo testatur. Cadmum enim aiunt, & Phœrecidem, & Hecatæum primos fuisse, qui soluta ratio

In princip.

ne scribere cœperint: atq; ita paulatim quasi à summo quodam fastigio delapsos fuisse scriptores à Poëtica ad Artem Oratoriam. Plato quidem tertio de Legibus tam antiquos esse Poëtâs existimat, ut eorum genus diuinum esse dicat, & à Deis ortum, atq; etiam à Deis agi solitum: sicut in Ione, Non arte, sed afflatu diuino fieri Poëtâs affirmat: atque adiungit, Nihil aliud esse Poëtâs, quàm Deorum interpretes. In Phædro præclara Poëmata non esse, ait, hominum inuenta: sed cœlestia munera. Quē imitatus M. Cicero, pro Archia Poëtâ sic ait: At qui sic à summis eruditissimiq; hominibus accepimus; Caterarum rerum studia, & doctrina, & præceptis, & arte constare: Poëtâ naturâ ipsa valere, & mentis viribus excitari, & quasi diuino quodam spiritu inflammari. Quare suo iure noster ille Ennius sanctos appellat Poëtâs, quod quasi Deorum aliquo dono atq; munere cōsuetati nobis esse videantur. Ante bellū Troianum Poëtâs quosdâ fuisse pleriq; tradunt. Pausanias Olenem quendam primum Poëtâ nomine. Marcus Cicero de Claris Oratoribus ita scribit: Nec dubitari debet, quin fuerint ante Homerum Poëtâ: quod ex eis carminibus intelligi potest: quæ apud illum & in Phœacum, & in procorum epulis canuntur. Eustathius in præfatione Iliadis, Musæum & Syagrum Poëtâs ante Homerum fuisse memorat. Carmen autem Heroicum ab Apolline profectum fuisse, Plinius auctor est: quod etiâ Pausanias & Plutarchus affirmât. Eustathius Phæmonœn, Phœbi sacerdotem, primum id genus carminis effudisse censet: quod Vidæ Cremonensis in Arte sua Poëtica sic expressit:

K k 3 Mune-

Nat. Hist.
lib. 7. c. 57.

Munere concessum Phæbi, venerabile donum
Phæmonoes, quæ prima dedit (si vera vetustas)

Ex adyto haud alijs numeris responsa per orbem,
Aristoteles Poësin ex imitatione primò natam fuisse
censet: quoniam imitandi studium sit ab ineunte æta-
te cunctis hominibus innatum, quæ in re à bellis homo
differat. Qui igitur ad metrū naturā proclives fue-
runt, eos ait Poësin primò protulisse ex quodam im-
perito rudiq; principio, atque ex subita ac fortuita
dictione. Sed deinceps ex hac imitandi ratione, quæ
in pluramembra diuisa Poësis, multas in species abijt:
atque ita Poëta dicti sunt alijs Comici, alijs Tragicis, alijs
Epici, alijs Melici, alijs Dithyrambici, alijs alio nomine:
nam pro cuiusq; natura & moribus, imitandi studij
proferebatur. Honestiores enim Poëta res egregias &
prestantes, & laudabiles actiones sibi canendas pro-
ponebant: itaq; in Regum & Deorum conuiujs, viro-
rum excellentium laudes, resq; præclare gestas Hero-
cis carminibus concinebant, vt ad eas imitandas iu-
uenes excitarentur, & alacriores redderentur. Qui
verò abiectione essent animo, viles etiam & humiles
actiones canere cœperunt, atq; hunc & illum irridere,
salibusq; inuadere: vnde postea Comœdia atq; Satyræ
nata est. Nam intiores tantum eximias ac diuinas
Poëta pertractabant: itaque scribit Aristoteles, apud
antiquos eosdem fuisse Poëtas & Theologos. Quomodo
Strabo neminem inter Poëtas connumerari solitum
trahit, qui non idem etiam probus vir atque integer
esset: vt omnino verissimum esse appareat id, quod Eu-
sebius Pamphili memoria prodidit: Apud Hebræos, om-
nium

Ci. de opt.
gen. Orat.

De Poëtic.
cap. 2.

nium antiquissimas gentes, Artem hanc Poeticam primo inuentam atque excultam fuisse. Nam Iosephus etiam in Antiquitatibus suis scribit: Mosem, illum magnum Hebraorum imperatorem atque legislatorem, cum ex Aegypto populum Hebraeum in patriam reduceret, atque diuino consilio mare rubrum, undis sua sponte cedentibus, transgressus fuisset, hexametro carmine Deo gratias egisse. Testatur etiam Hieronymus, & Iobam illum patientissimum virum, & Dauidem regem sanctissimum, & Salomonem sapientia clarum, & Esaiam vaticinandi peritissimum, Poetas fuisse praclarissimos, qui omnia pulcherrimis carminibus opera sua conscripserint. Quid igitur hac arte antiquius aut nobilius: per quam iam inde ab initio diuina mysteria literarum monumentis tradita sunt? Nam & Oracula Deorum immortalium versibus edebantur, & Sibylla per carmina responsa dabant, &

dicta per carmina sortes:

vt ait Horatius. Quare Poetarum nomen tam sanctum semper habitum fuit, vt nulla vnquam illud barbaria violaret. Nam quondam etiam apud Gallos, ferros atque agrestes homines, tanti Poetae fiebant, vt quoties in populo seditiones aut praelia nascerentur: Poetis interuenientibus, statim ab armis discederent: eis enim non parere, nefas esse iudicabant, cum afflatu diuino tantum impelli censerent. Tribus autem potissimum signis Platonici probant, Poesin afflatu quendam, & quasi insaniam esse diuinam. Primo, quia ceteri homines nullam penitus artem percipere possunt, nisi

In Arte Poet.

Plato in Ione, seu de furore Poetico.

Kk 4 pra-

praeceptores habuerint, & multum ac diu in ea sese exercuerint: praclari vero Poeta, quales fuerunt, Orpheus, Homerus, Hesiodus, omnium omnino scientiarum iudicia plurima suis carminibus inserunt: per quae scilicet docent, se illas artes optimè callere, quamvis nunquam didicerint. Deinde, quia nonnunquam Poetae repentino quodam animi motu res eximias, & admiratione dignissimas effundere solent: quae postea, calore illo animi sese paulatim remittente, ipsi ipsimet intelligunt: quasi non ipsi, sed Deus aliquis eorum ore locutus fuerit: quem admodum apud Virgilium Sibylla: de qua sic ait:

Aeneid. 3.

Insanam Vatem aspicias, quae rupe sub ima

Cic. 1. de
Diuinat.
pag. 97. b.
In pr. v. 5.

Fata canit, solijsq; notas & nomina mandat.

Ideo Democritus dicebat: Absq; diuino furore nullum magnum Poetam fieri posse. Quam sententiam Ovidius secutus, sexto Fastorum libro ita canere non dubitat:

Est Deus in nobis, agit ante calescimus illo:

Impetus hic sacrae semina mentis habet.

Postremo signum aliud Poeticae diuinitatis haud minimum est, quod optimi Vates ab eorum nemine doctrina superantur, qui vel natura prudentiores esse videntur, vel longioribus magisque assiduis studijs operam ingenij artibus tribuerunt. Quare non sine causa Plato in Cratylo natura nominum & proprietatis solos Poetas veros esse doctores censet: & quamuis esset ipse omnium doctissimus: tamen Sophronis Mimorum Poeta usque studiosus fuit, ut moriens libros eius capiti subiectos habuerit. Et sanè Plutarchus in Homeri vita multis argumentis probat, Nullius Philosophiae partem

Quint. Inst. Orat.
lib. 1. c. 17.

Homerum expertem fuisse: quamvis post eum & nata,
 & alta omnis philosophandi ratio esse videatur. Quam
 rem quiuis paulo prudentior, etiam in Virgilio & Ho-
 ratio nostro videre facile potest: sic enim eleganter &
 erudite scripserunt, nihil ut omnino videantur igno-
 rasse: quod non ab humano ingenio, neque ab arte ali-
 qua, sed ab animorum diuina quadam inflammatione
 (quemadmodum Platonis placere diximus) proue-
 nire iudicandum est. Hac etiam de causa Poetarum
 sententijs (ut Fabius ait) non orationes modo sunt re-
 fertæ, sed libri etiam Philosophorum, qui eis tanquam
 Deorum testimonijs utuntur. Igitur optime institutum
 est, ut sicut omnium rerum à Dijs immortalibus prin-
 cipia ducuntur: ita Poetarum carminibus teneræ pue-
 rorum mentes ab infantia statim imbuantur. Scitum
 est enim id, quod Epistolarum secundo libro scribit Hora-

Lib. 5. c. 11.
 Lib. 12. c. 4.

Epist. 1.

Os tenerum pueri, balbumque Poeta figurat:
 Torquet ab obscænis iam nunc sermonibus aurem:
 Mox etiam pectus præceptis format amicis:
 Asperit atis, & inuidia corrector, & ira.
 Recte facta refert, orientia tempora a notis
 Instruit exemplis, inopem solatur & agrum.

Quid, quod Plutarchus doctorum omnium approbatio-
 ne censet, Omnis disciplina principium esse Poeticam?
 Nemo sanè poterit ad alicuius rei exitum (quod ait
 Fabius) nisi præcedentibus initijs peruenire: quod fit, ut
 nisi quis Poeticam discat, is omnis disciplina semper ig-
 narus haberi debeat: at verò qui hac arte delectatur,
 is facile deinde poterit ad aliarum disciplinarum fasti-
 gium ascendere. Verum est enim, quod ait Sophocles:

In Proem.
 Inst. Orat.
 & li. 10. col.
 in prin.

Initia si bona cuiq³, des negocio,
Talem rei spes licebit exitum.

Lib. 9. de
Repub.

Neque verò sunt audiendi quidam imperiti homines,
qui poetas audent vituperare, quasi bonis moribus effici-
cientes: atq³ in eo Platonem laudant, quòd ex ea ciui-
tate poetas eduxerit, quam finxit ille, cum mores opti-
mos, & optimum Reip. statum exquireret. Tandem
enim primùm omnino falsum est: cum sanctissimè
ceat ex optimis poetis passim sententias colligere, qua
honestè viuendi rationem edoceant: cumq³ veri poeta
(quemadmodum superius demonstratum est) & ho-
ni viri sint, & vitæ magistri. Quod Diuum illum Au-
gustinum, Religionis nostræ columen, & sapientissi-
mum virum non fugit: qui apertè clamat, à poetis se-
tilia multa didicisse: neque Hieronymum, & Ambro-
sium, & alios plurimos, insignes præstanti sanctimo-
nia, viros, qui maximo studio poetarum scripta le-
tarunt: quod eorum Opera, poeticis refert a verbis &
sententijs, apertissimè declarant. Quòd autem è ci-
uitate sua Plato poetas eduxerit, id quidem nullum est
contra illos argumentum: cum præsertim alijs in locis
plurimis idem Plato propè diuinis in cælum laudibus
eosdem efferat, & mirandum in modum admiraretur.
Verum quemadmodum in ea ciuitate, vbi nullus om-
nino sit egrotus, sed omnes bene valentes, & corpore
bene constituto, nihil Medicis opus est: ita Plato, cum
omnium beatissimam & sapientissimam fingeret ciui-
tatem, ex ea poetas eduxit: quoniam ei ciuitati, qua
iam optimum finem esset consecuta, nullis vitæ magi-
stris, nullis institutionibus, nullis morum præceptis au-
pl. 10

plius opus esse videbatur, cum per se contenta esset ad
 benè beatèq; viuendum. Qua de re multa sunt à Maxi-
 mo Tyrio quadam in Oratione copiosè & eleganter
 disputata. Quanto autem semper in honore ac precio,
 non tantum apud eruditos homines, sed etiam apud
 Reges & Principes poetæ fuerint: nobis monumenta li-
 terarum atq; historia manifestò declarant: quas hoc
 in loco recitare, nihil est necesse: tantum illa politissi-
 ma Ouidij carmina, quæ sunt in tertio de Amandi ar-
 te libro, audite: quoniam ad hanc rem magnopere per-
 tinent. Sic igitur Ouidius:

Cura ducum fuerant olim regumq; poetæ,
 Præmiaq; antiqui magna tulere chori.
 Sanctaq; maiestas, & erat venerabile nomen
 Vatibus, & largæ sæpe dabantur opes.
 Ennius emeruit Calabris in montibus ortus,
 Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

Sed si fortè quis est, qui dicat, non esse mirum, ab Oui-
 dio Poeta poetæ summopere cõmendari: is ad Cicero-
 nem accedat, qui cum alijs in locis plurimis, tū pro Ar-
 chia multis argumētis & exemplis probat, & ostendit,
 maximam semper fuisse poetarum gloriam. Sed quid
 hac agimus? quasi verò cuiquam, in bonis artibus me-
 diocriter erudito, dubium esse possit, quin, vt ab Ocea-
 no vis amnium, fontiumq; omnium cursus initium capit,
 ita à poetis omnes sapientia partes, & ortum & incre-
 mentum accipiant. Vnde enim illa copiosè loquens sa-
 pientia, domina rerum & regina, eloquentia? An non à
 poetis? Vnde illa rerū obscurarum inuestigatio, ars re-
 condita, multiplex ac subtilis cognitio rerū cælestium &

at ex-

Lib. 9. De
Bello ciuili
apud Phar-
saliam.

eternarum? An non à Poetis? Vnde historia, fabula, re-
Et è viuendi rationes, lumina mentium, ornamenta vi-
ta: vnde deniq, omnis excellentia, atq, gloria mortu-
lium? An non à Poetis? Meritò igitur Lucanus, cum
hac atq, alia multa videret, hoc modo exclamare non
dubitauit:

O sacer & magnus Vatum labor! Omnia fato
Eripis, & populis donas mort alibus auum.
Qua cum ita sint, cuiam dubium esse potest, quin Pœ-
tarum cognitio sit ceteris omnibus anteponenda: quam
semper optimus quisq, neruis omnibus expetendam esse
se duxit: qua laudem, qua gloriam, qua immortalita-
tem afferre solet? Rusticus est profectò, atq, ab omni
humanitate alienus, qui Poeticæ cognitionis desiderium
non teneatur: sine qua nemo docti nomen assequi me-
ritò potest. Nos igitur, quorum animus Musarum carere
perfusus, alta & sublimia spectat, Poetas amemus,
amplectamur: ediscamus, eis deniq, nosmetipsos adde-
camus: cum præsertim nihil eorum lectione dulcius, ni-
hil iucundius, nihil amœnius inueniri possit. Probat
immortales! qua suauitas Poeticæ locutionis? qua con-
cinnitas? qui lepos? qua venustas? quod inuentionis ac-
tus acumen? qua compositionis harmonia? qui verborum
splendor? qua sententiarum grauitas? qua demum
generum omnium dicendi maiestas? Modo enim tanta
impetu sonituq, feruntur, vt tonare, fulminare, per-
miscere omnia videantur: modo paulo pressiores, et
rea quadam mediocritate procedunt, vt nihil posse
aut concinnius, aut suauius excogitari: modo ita sese
demittunt, vt, quamuis humi serpere videantur, te-

men expleatur animus iucundissima lectionis voluptate. Quamobrem si quis studiorum utilitatem, summa coniunctam amœnitati voluptatiq^{ue}, diligit, in Poeticam artem amplectatur, in ea dies atq^{ue} noctes inuigilet: in eam deniq^{ue} totam mentis aciem intendat. Sic enim vberimos studij sui fructus aliquando consequetur. Quod vos, optimi Iuvenes, omni studio, cura, diligentia facturos spero. Vos enim video, & animo excelso esse, & optimarum artium studijs deditissimos: qua res effecit, vt Artis huius Poeticæ, vobis hoc anno declaranda, prouinciam libentissimè susceperim: cuius quidem utilissima precepta si vobis (vt spero & opto) ita perspicuè explicuero, vt ea facile percipere possitis: tum verò me laboris mei premium quàm amplissimum consecutum existimabo.

